

Les cançons grogues de Xarim Aresté

Estrenem el videoclip de «Sedició», un dels temes de l'EP 'Groc' que distribueix aquest mes la revista 'Enderrock'

Xarim Aresté | Juan Miguel Morales

Durant les darreres festes nadalenques **Xarim Aresté** va baixar a Flix per celebrar aquestes dates amb la família. De sobte, va sentir la necessitat de tornar a Barcelona i enregistrar un disc: era un impuls urgent per gravar noves cançons. El resultat es diu *Groc* (Bankrobber, 2018), i no és casualitat que sigui el mateix color escollit per clamar per la llibertat dels presos polítics.

Els mesos convulsos que hem viscut (i seguim vivint) a Catalunya ja estan tenint la seva plasmació cultural (i musical). Un gran exemple n'és aquest treball de quatre cançons gestat per **Xarim Aresté** i que aquest mes de juny es pot trobar amb la revista *Enderrock* 277.

Són cançons fruit de la indignació, o d'una catarsi col·lectiva? "Les dues coses. Vaig sentir la necessitat primària d'escriure aquestes cançons, i m'han servit per moltes coses. Tot el que ha passat els darrers mesos a Catalunya m'ha fet pensar en el meu iaio i en el context que es vivia a casa meua, que podria ser extrapolable a qualsevol família. De sobte vaig entendre molt millor tota la seva frustració", explica **Aresté**.

"Ni a besades", "Sense vida", "Sedició" o "Querida España" són el resultat d'aquesta catarsi musical: "Sentia que havia d'expressar la realitat del que està passant, i no podia estar fent cançonetes... La música ha servit per explicar tots els moments políticament convulsos de la història. Les cançons han posat un llenç perquè la gent pogués dialogar amb el seu propi

subconscient. L'art no deixa de ser una eina útil per comunicar-nos amb nosaltres mateixos a partir de tot el que no entenem prou bé. En cap cas pretenia fer un pamflet amb aquest disc, només volia posar l'emoció a un lloc, per dialogar-hi", diu el músic.

Una d'aquestes noves cançons es titula "Sediciós", i ja en té versió audiovisual, obra de Miki Martínez. L'estrenem en aquest número d'EDR:

Un cop més, el viatge entre l'actualitat i les arrels familiars del músic s'entrellacen: "Ve d'una història que he descobert fa poc. Es veu que a la meva besàvia no li molava mon iaio, i va desheredar sa filla (la meva àvia). Va morir jove, i la germana de ma iaia li va cedir un corral perquè li feia pena que no tingués res de res. Al corral va posar-hi quatre canyes, va llogar-lo a jornalers... i al final van acabar fent una cosa on va néixer després ma mare. La cançó parla d'un pagès que intenta construir una família però tot se li gira en contra, fuig a la ciutat i l'acaben fotent a la presó per sedició sense saber ben bé per què. És la història d'algú que no està ficat en política, que simplement passava per allà amb la voluntat de fer créixer alguna cosa amb certa naturalitat... i no va poder".